

РЕШЕНИЕ

№ 23362

гр. София, 07.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в публично заседание на 23.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **5756** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 68, ал. 6 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на Б. И. В., с адрес в [населено място], чрез адв. И., срещу заповед №3286з-1431/07.04.2025 г. на впд директора на Главна дирекция“ Национална полиция“ – МВР, с която е отказано снемането на полицейска регистрация № 14099/23.10.2010 г., извършена в 04 РУ – СДВР на оспорващия.

В жалбата и в писмени бележки се твърди, че административният орган неправилно и незаконосъобразно е приел, че не са налице основания за снемане на полицейска регистрация по смисъла на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР.

Към момента на извършване на деянието В. бил на 19 години, вследствие същият завършил висше образование, започнал работа, оженил се, има две деца, никога повече не се е провинил, дори с административно нарушение. Посочва, че целите, за които са обработените лични данни на жалбоподателя, са постигнати, тъй като наказателното производство е приключило преди повече от 14 години като в този смисъл продължаване на съхранението на данни е в противоречие със съображенията, изложени в решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед и преписката да се върне за произнасяне със задължителни указания. Претендира присъждане на разноски за платена държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Ответникът - Директорът на Главна дирекция „Национална полиция“ към МВР, представя писмени бележки, в които оспорва жалбата и твърди, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, при спазване на материалния закон и процесуалните правила, като са

съобразени, както разпоредбите на ЗМВР, така и правото на ЕС. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Жалбата е допустима. Подадена е от лице-адресат на индивидуален административен акт, засягащ неговата правна сфера неблагоприятно, доколкото му се отказва реализиране на право. Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

От фактическа страна се установява следното:

В Главна дирекция "Национална полиция" е постъпило искане с вх. рег. № 328600-63870/18.11.2016 г. по описа на ГДНП от В. за снемане на полицейската регистрация. Издадена била заповед рег. № 3286з-723/27.02.2017 г. по описа на ГДНП за отказ за снемане на полицейска регистрация рег. № 14099/23.10.2010 г. и административният акт бил стабилизиран като необжалван.

На 15.07.2024 г. по описа на СДВР постъпило искане от пълномощник на жалбоподателя за снемане на вероятно извършена полицейска регистрация в 04 РУ - СДВР на доверителя ѝ Б. В.. В същото се сочило, че той е бил задържан и му е било повдигнато обвинение за извършени престъпления по чл. 198, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК и по чл. 216, ал. 1, пр. 2 от НК, по ДП №2557/2010 г. по описа на 04 РУ - СДВР, като делото е било решено със споразумение между защитника му и наблюдаващия прокурор от СРП по НОХД № 8302/2011 г. по описа на СРС. Б. В. бил възстановил изцяло причинените щети преди сключване на споразумението и е изтърпял наложената му от съда наказателна санкция - „лишаване от свобода“ за срок от шест месеца, чието изпълнение на основание чл. 66, ал. 1 от НК е било отложено за срок от три години. Същият е реабилитиран по право и срещу него повече не са образувани наказателни производства, не е бил осъждан втори път. В искането се поддържали съображения, изложени в решение С-118/22 на СЕС, от една страна и от друга обстоятелството, че Б. И. В. е еднократно осъждан за деяния, извършени преди близо 14 години, като нито тежестта на обвинението, нито тази на наложеното наказание обуславяли поддържането към настоящия момент на полицейската регистрация.

По искането на адвокат Е. И. от САК, като пълномощник на Б. И. В., бил изготвен отговор рег. № 328600-50103/31.07.2024 г. по описа на ГДНП, с който е уведомена, че при проверката по направеното искане е установено, че не са настъпили промени обстоятелствата и фактите визирани в заповед № 3286з-723/27.02.2017 г. Главна дирекция „Национална полиция“ е счела, че не са налице основания за издаване на заповед за снемане на полицейска регистрация № 14099/23.10.2010 г., извършена на Б. И. В. в 04 РУ - СДВР, тъй като има влязъл в сила административен акт, заповед № 3286з-723/27.02.2017 г. на Главна дирекция "Национална полиция" за отказ за снемане на полицейската му регистрация, със същия предмет и между същите страни.

От адвокат Е. И. от САК, като пълномощник на Б. И. В. е била подадена жалба до АССГ срещу мълчалив отказ за издаване на заповед по чл. 21, ал. 1 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, издадена от министъра на вътрешните работи, който с влязъл в сила съдебен акт е отменен и преписката е върната за изрично произнасяне.

Посочената в искане с вх. № 513000-49511/01.07.2024 г, по описа на СДВР полицейска регистрация, извършена на Б. И. В. в 04 РУ - СДВР е под рег. № 14099 от 23.10.2010 г. за грабеж - престъпление по чл. 198 от НК. Полицейската регистрация е извършена във връзка с ДП № 2557/2010 г. по описа на 04 РУ - СДВР, пр. пр. № 59005/2010 г. по описа на Софийска районна прокуратура (СРП). Съгласно писмо на СРП с рег. № ПД 5508 от 19.12.2024 г., спрямо Б. И. В. е било повдигнато обвинение за престъпление по чл. 198, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК по ДП № 2557/2010 г. по описа на 04 РУ - СДВР, пр. пр. № 59005/2010 г. по описа на СРП, като спрямо

същия досъдебното производство е приключило по реда на чл. 381 от НПК. С протоколно определение от 09.05.2011 г., постановено по НОХД № 8302/2011 г., влязло в законна сила на 09.05.2011 г., Софийският районен съд (СРС) одобрява постигнатото споразумение между страните по делото, като подсъдимият Б. И. В. се признава за виновен в това, че: - на 23.10.2010 г., около 05,00 часа, в [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес] пред вх. 2, в съучастие като извършител с друго лице, както и с неустановено по досъдебното производство лице, отнел чужди движими вещи - един брой ръчен часовник, марка „Q&Q” на стойност 16 (шестнадесет) лева, един брой сребърен пръстен с камък на стойност 12 (дванадесет) лева, един брой сребърен синджир с кръст с тегло 5 грама на стойност 25 (двадесет и пет) лева, един брой портфейл на стойност 6 (шест) лева, парична сума в размер на 5 (пет) лева, всичко на обща стойност 64 (шестдесет и четири) лева от владението на пострадало лице, е намерение противозаконно да ги присвои, като употребил за това сила - нанесъл удари с юмруци в областта на главата на пострадалия - престъпление по чл. 198, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК. - на 23.10.2010 г., около 03,00 часа, в [населено място], на [улица], преди кръстовището с [улица]повредил противозаконно чужда движима вещь - чрез удари с метално ограждение от пътното платно огънал предната лява врата, предния ляв калник и левия праг на стойност 517 (петстотин и седемнадесет) лева на лек автомобил, марка „Ф.”, модел „Фиеста” с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Държавна агенция „Архиви” към Министерски съвет - престъпление по чл. 216, ал. 1, пр. 2 от НК.

Изложено е, че страните се споразумяват на обвиняемия Б. И. В., за извършеното от него престъпление по чл. 198, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 20, пр. 1 от НК, вр. чл. 55, ал. 1, т. I от НК да се определи наказание „лишаване от свобода” за срок от 6 (шест) месеца, което на основание чл. 66, ал. 1 от НК да се отложи за изпитателен срок от 3 (три) години. Страните се споразумяват на обвиняемия Б. И. В. за извършеното от него престъпление по чл. 216, ал. 1, пр. 2 от НК, вр. чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б” от НК да се определи наказание „пробация” със следните пробационни мерки: на основание чл. 42а, ал. 3, т. 1, вр. ал. 2, т. 1, вр. чл. 426, ал. 1 от НК - „задължителна регистрация по настоящ адрес” за срок от 6 (шест) месеца, като обвиняемия да се явява и подписва пред пробационния служител или определено от него длъжностно лице два пъти седмично; на основание чл. 42а, ал. 3, т. 1, вр. ал. 2, т. 2 от НК - „задължителни периодични срещи с пробационен служител” за срок от 6 (шест) месеца.

На основание чл. 23, ал. 1, пр. 2 от НК на обвиняемия Б. И. В. следва да се наложи едно общо най-тежко наказание измежду така определените му наказания, а именно - „лишаване от свобода” за срок от 6 (шест) месеца, чието изпълнение на основание чл. 66, ал. 1 от НК да се отложени за изпитателен срок от три години. Причинените от престъплението имуществени вреди са възстановени.

Б. И. В. е реабилитиран на основание чл. 88, ал. 1 от НК, с дата на получаване на сведението, 25.01.2022 г.

АО е изложил, че прекратяването на делото при сключване на споразумение не е сред лимитативно изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, включително и при настъпила реабилитация.

Съгласно електронна справка за съдимост рег. № 250221005000088481 от 21.02.2025 г. Б. И. В. се е признал за виновен и осъден по НОХД № 8302/2011 г. за престъпление по чл. 198, ал. I, пр. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, грабеж с употреба на сила, което е извършено умишлено, в съучастие с други лица, при форма на вината пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2 от НК, като деянието е тежко по смисъла на чл. 93. т. 7 от НК. Б. И. В. се е признал и за виновен за извършено умишлено престъпление, за повреждане на чужда движима вещь, престъпление по 216, ал. 1, пр. 2 от НК.

Профилът на лицето се допълвал от задържания от полицейски орган по смисъла на ЗМВР.

От директора на СДВР е постъпило мотивирано предложение за отказ за снемане на полицейска регистрация № 14099 от 23.10.2010 г. на 04 РУ - СДВР, извършена на лицето (рег. № 513р-17329/18.02.2025 г. по описа на СДВР).

Изложено е още, че в случая е налице необходимост правоохранителните органи да разполагат със специфичните данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, включително при извършване на тяхната оперативно-издирвателна дейност по чл. 8, ал. 1 от ЗМВР, осъществявана на основание чл. 6, ал. 1, т. 1 от същия закон. Данните са необходими за установяване на връзки между различни разкрити престъпления и извършване на превенция на деяния, опасни за обществото.

Предвид тези мотиви и на основание чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, чл. 21, ал. 1 от Наредбата и Заповед № 81213-267/10.03.2015 г. относно оправомощаване на длъжностни лица за издаване на заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация, вкл. съображение 27 от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета и Съображение 55, 61, 66 и 68 от Решение на съда на ЕС (голям състав) от 30 януари 2024 г., по дело № С-118/22 г., АО отказал снемането на полицейска регистрация № 14099/ 23.10.2010 г., извършена в 04 РУ - СДВР на Б. И. В..

Жалбата е неоснователна.

Заповед № 3286з-1431/07.04.2024 г. е издадена от компетентен административен орган – Директора на Главна дирекция „Национална полиция“. Съгласно чл. 68, ал. 6 във вр. с чл. 29, ал. 1 ЗМВР полицейската регистрация се сменя въз основа на писмена заповед на министъра на вътрешните работи като администратор на лични данни или оправомощени от него длъжностни лица. Така предвидената възможност за делегиране на правомощия е осъществена със Заповед № 8121з-267/10.03.2015 г. на министъра на вътрешните работи (л. 133), с която на основание чл. 68, ал. 6 във връзка с чл. 29, ал. 1 и чл. 33, т. 9 ЗМВР са оправомощени директорът и заместник-директорите на Главна дирекция „Национална полиция“ да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация. Спазена е предписаната от закона форма със задължителните реквизити - наименование на органа, който я издава, име и длъжност на издателя, подпис на издателя.

При издаване на акта не са допуснати и съществени нарушения на административно производствените правила. Изпълнено е изискването на чл. 19, ал. 4, т. 2 от Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, като е изготвено предложение от структурата, извършила полицейската регистрация, с изразени мотиви за отказ за снемане на регистрацията.

Безспорно е, че нито едно от посочените в чл. 68, ал. 6 от ЗМВР основания за изтриване на лични данни от полицейския регистър не е приложимо в разглежданата хипотеза на лице, осъдено с влязла в сила присъда, дори след като е реабилитирано, поради което тези данни се съхраняват в съответния регистър и могат да бъдат обработвани от имащите достъп до тях органи без никакви ограничения във времето, до смъртта на това лице.

Видно от данните по делото със заповед № 3286з-723/27.02.2017 г. на директора на ГДНП е отказано снемането на полицейската регистрация с № 14099/23.10.2010 г., извършена в 04 РУ на Б. И. В. във връзка с ДП № 2557/2010 г. Няма данни по делото, не се твърди, а и след извършена съдебна проверка съдът не установи този административен акт да е бил обжалван, поради което същият е стабилизиран и изпълняем.

На 01.07.2024 г. пълномощникът на жалбоподателя е поискал писмено (л. 48) от оправомощения орган да бъде снета полицейската регистрация в 04 РУ СДВР във връзка с образувано ДП 2557/2010 г. по описа на същото РУ. Т.е. касае се за едно и също искане между същите страни и на същото основание, въз основа на което в предходен момент е издаден стабилен административен акт.

При липсата на правила на ЕС, уреждащи въпросите по приложението на правото на ЕС, с оглед спазване на принципа на лоялното сътрудничество, вътрешното право на всяка държава членка е това, която определя компетентния съд и подробните процедурни правила, уреждащи действията по защита на правата, които лицата черпят пряко от правото на съюза (вж. пилотно решение от 16.12.1976 г. на СЕС по дело C-33/76 R., както и по-новите: решение от 14.12.1995 г. по дело P. C-312/93, т. 12 и решение от 11.09.2003 г. по дело S. C-13/01, т. 49).

В тази връзка с чл. 27, ал. 2 на АПК е въведено задължението на административния орган, преди да се произнесе по направено искане, да провери дали са налице предпоставките за произнасяне по същество, една от които предпоставки е липса на влязъл в сила административен акт със същия предмет и страни. Следователно наличието на такъв влязъл в сила административен акт със същия предмет и страни представлява абсолютна отрицателна процесуална предпоставка, обуславяща извод за недопустимост на административното производство, за която административният орган е длъжен да следи служебно (вж. чл. 30, ал. 2 АПК). В случая с влязло в сила съдебно решение № 24586/22.11.2024 г. по адм. д. № 8199/2024 г. на АССГ административният орган е бил задължен да се произнесе по същество. Той е сторил същото и е изложил изрични мотиви съобразно указанията на съда. Останалите приобщени съдебни решения по делото, относими към личността на жалбоподателя, касаят приложени ПАМ и не се корелират с фактите по настоящия спор, свързани с проведено наказателно производство.

Споделят се съображенията на АО, че този въпрос вече е разгледан с издаден стабилен административен акт, поради което правилно е мотивиран отказ за пререшаването му.

Постановяването на решение на Съда на ЕС по C-118/22 не представлява обстоятелство, което да води до възможност за подобно пререшаване на този въпрос, щом той вече е решен с влязъл в сила административен акт.

Решението на Съда на ЕС не е уредено и като основание за възобновяване на административното производство, каквото основание би било например решението по същество на Европейския съд по правата на човека, с което е установено нарушение на ЕКПЧ - вж. чл. 99, т. 7 от АПК, респ. чл. 239, т. 6 вр. чл. 106 от АПК. Решението на Съда на ЕС не представлява и ново обстоятелство от съществено значение за издаването на акта, което да не е било известно на административния орган или на страната при решаването на въпроса, т.е. то не съставлява основание по чл. 99, т. 2 от АПК, респ. чл. 239, т. 1 вр. чл. 106 от АПК, за възобновяване на административното производство.

Последващото задължително тълкуване на съюзното законодателство, изведено в решението на Съда на ЕС, което противоречи на възприетото в административния акт тълкуване на правната уредба, не може да породи право за пререшаване на правния спор, респективно не може да предизвика отмяна на влезлия в сила административен или съдебен акт на посочените основания. Противоречието между приетото от административния орган, респ. съда, казуално тълкуване на правна норма по конкретен правен спор, приключил с влязъл в сила административен акт, и различното по съдържание задължително тълкуване на нормите на Директива (ЕС) 2016/680 с решение на Съда на ЕС по преюдициално запитване обосновава извод за евентуалната незаконосъобразност на административния акт, респ. неправилност на съдебното решение поради несъответствие с материалния закон и по-конкретно с приложимото съюзно законодателство.

Възобновяването на административното производство, респ. отмяната на влязло в сила съдебно решение, представлява извънреден процесуален способ за извъннестанционен контрол на изчерпателно изброените в чл. 99, т. 1 - т. 7 от АПК, респ. чл. 239, т. 1 - т. 6 от АПК фактически състави, между които нарушението на материалния закон не е предвидено като основание за възобновяване, респ. като отменително основание. Подобно разбиране за недопустимост на отмяната на влязло в сила решение при последващо задължително тълкуване на материалния закон, дадено с тълкувателно решение, е изразено в т. 1 от Тълкувателно решение № 7 от 31.07.2017 г. на ВКС по т. д. № 7/2014 г., ОСГТК.

За пълнота следва да се отбележи, че в т. 52 от мотивите към решението на Съда на ЕС изрично се подчертава, че разпоредбите на директивата не изискват от държавите членки да определят абсолютни срокове за съхранение на личните данни, след изтичането на които тези данни трябва автоматично да се изтриват.

Оспорването следва да бъде отхвърлено.

В полза на ответника на осн. чл. 143, ал. 3 от АПК, се дължат претендираните своевременно разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер – 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I отделение, 84-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Б. И. В. срещу заповед №3286з-1431/07.04.2025 г. на впд директора на Главна дирекция “Национална полиция” – МВР

ОСЪЖДА Б. И. В. с адрес в [населено място], ул. „проф. Н. М.“ № 2, ет. 3, ап. 11 да заплати на Главна дирекция „Национална полиция“ сумата 100 (сто) лева за юрисконсултско възнаграждение. Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването